

Szép Ernő: Fehér Galamb

Mesélek egy fehér galambról...
Szép tiszta tolla volt neki,
Csőre piros volt, mint a hajnal,
S szép szemei, nagy szemei.

A kis galamb egy alkonyattal,
Mikor a pásztor sípja szól:
Kiszállni édes vágyat érzett
A dúc alól, a dúc alól.

Kiszállott...boldogan suhant át
Hímes, selymes mezők felett...
A nap lement. Csillag nem égett,
Sötétedett, sötétedett...

A kis galamb csak szállott, szállott,
Ujjongó szívvel, boldogan,
Érezte, hogy szabad, s nem látta,
Hogy este van, hogy este van.

...Egyszer csak lankad...Szárnya lassul,
Elfúl, remegés száll reá -
És visszavágyik, hazaszállna
A dúc alá, a dúc alá.

A dúc alá, ahol meleg van,
Hol pelyhes fészek várva-vár,
Ahol azóta sír utána
Egy kis madár, egy kis madár.

Fehér galambnak fáj a szíve,
Nyögdécsel, bűg panaszosan -
De nem találja meg az utat,
Mert este van, mert este van.

Tovább röpül aléltan: hátha
A dúc alá hazatalál -
Sötét erdőbe téved, ott egy
Bokorra száll, bokorra száll.

Egy vadgalambnak fészke volt ott,
S a vadgalamb hogy hazajött,
Egy alvó kis galambra bukkan
A lomb között, a lomb között.

A kis fehér galamb fölretten.
"Ki vagy te idegen madár?
Eltévedtem. Ó vezess vissza,
Valaki vár, valaki vár...

Valaki vár, vár engem otthon,
És sírva-ríva emleget
És bánatos és tán meg is hal,
Ha nem megyek, ha nem megyek."

A vadgalamb búg:"Honnan jöttél,
Hangod cseng, mint ezüst harang,
Te édes, szép madár, te tiszta
Fehér galamb, fehér galamb!

Párodhoz vissza nem vezetlek,
Hol az a dúc: nem is tudom -
Ha tudnám sem bocsátanálak,
Én kis rabom, én kis rabom.

Ó el ne szállj! Ó maradj itten
Te gyöngé, hótollú madár.
Itt enyhe, hús, ide be nem süt
A napsugár, a napsugár.

Fészke most elhagyott...hej, régen
Boldog volt e csöndes bokor:
A boldogság meséit búgtuk
Valamikor, valamikor...

De elveszett a párom egyszer...
Sokáig sírtam-búgtam én -
Azóta pusztá ez a fészek
Bokor tövében, bokor tövében.

Maradj velem hát szép madárkám,
Piciny szíveddel: szeress -
Pelyhet hozok majd és a fészek
Jó puha lesz...jó puha lesz...

Hozok majd enni tiszta búzát
És inni tiszta harmatot
S ha búgysz csöndes, csillagos éjjel,
Rád hallgatok, rád hallgatok.

Ó maradj hát itt, légy a párom,
Susogva elföd majd a lomb,
Szeresd az árva vadgalambot
Fehér galamb, fehér galamb!"

A fehér galamb csak hallgat, hallgat,
Fejét lehajtja csöndesen:
Párjára gondol, nem kell néki
Más senki sem, más senki sem.

Ó azt a fészket ott a dúcban
Soha többé nem látja már,
S hiába sír, eped utána
Egy kis madár, egy kis madár.

Vergődik szárnya néma kínban
A harmat hull szeme alatt,
Piciny hűséges szíve úgy fáj...
Majd meghasad, majd meghasad.

A vadgalamb elszáll sietve,
Búzát hozni, s pelyhet, puhát,
S meglopni édes harmatáért
A rózsafát, a rózsafát.

Hogy megetesse drága foglyát,
S pelyhes legyen, ahol lakik,
S csőréből megitassa szépen
Ha szomjazik, ha szomjazik.

És vissza is száll nemsokára -
Fehér galamb fekszik hanyatt...
Meg nem dobban kis szíve többé,
Mert meghasadt, mert meghasadt...